

Integracja sensoryczna (SI skrót od Sensory Integration) to taka organizacja bodźców płynących z ciała i otoczenia, która pozwala na ich efektywne wykorzystanie i odpowiednią reakcję (np. dzięki właściwej koordynacji między oczami i rękami potrafimy złapać lecącą do nas piłkę).

Równowaga, czucie własnego ciała i dotyk są podstawowymi systemami integracji sensorycznej. Ich odpowiednia współpraca (zintegrowanie) stanowi fundament dla rozwoju słuchu, mowy, wzroku, a także złożonych umiejętności, jak np. pisanie, taniec, gra w piłkę, jazda na rowerze.

O zaburzeniach integracji sensorycznej mówimy, gdy mózg nieprawidłowo przetwarza docierające do niego bodźce zmysłowe, a przez to reakcje na bodźce są opóźnione lub nieadekwatne (za mocne lub za słabe).

Osoba z zaburzeniami integracji sensorycznej musi włożyć więcej wysiłku w działanie niż osoba, u której procesy integracji sensorycznej zachodzą prawidłowo.

Dziecko z zaburzeniami integracji sensorycznej może być nadmiernie ruchliwe lub sprawiać wrażenie ociężałego czy powolnego, może mieć też trudności z zaplanowaniem i wykonaniem danej aktywności (np. robi wokół siebie bałagan podczas odrabiania lekcji). Często zaburzeniom integracji sensorycznej towarzyszą trudności w nauce, niechęć do wykonywania pewnego typu aktywności (np. gry zespołowe), kłopoty z równowagą i koordynacją, a także **nadwrażliwość** lub **podwrażliwość** słuchowa czy dotykowa.

***Nadwrażliwość – wzmożone reakcje na bodziec**

***Podwrażliwość – osłabione reakcje na bodziec**